

let om noget helt andet. Det Spørgsmaal, der ligger for her, er dette, at der skal tilvejebringes et Anlæg med en Ekspropriation, der kun berører ganske faa Lodsejere, en Ordning, der er godkendt fra alle Sider, mod hvilken der ikke fra de direkte implicerede har hævet sig en eneste Røst, en Ordning, som alle ere tilfredse med, og yderligere en Ordning, som rette vedkommende ere paa det rene med kun kan tilvejebringes derved, at en saadan Ekspropriationsret som den her omhandlede indrømmes. Man ved altsaa, at de Lodsejere, som berøres af Sagen, ere tilfredse dermed, og det vilde være underligt, om det ikke var Tilfældet; thi de vide, at de staa overfor kun to Alternativer, det ene nemlig, at alt bliver uforandret, at Havnen ikke anlægges, og det andet, at Havnen bliver anlagt paa det Vilkaar, at Arealerne skulle eksproprieres, hvorved der aabnes Udsigt til forholdsvis gode Priser at afhænde de lidetværdifulde Arealer, de ligge inde med. Og naar jeg fornylig udtalte, at her var Tale om, at ogsaa Bidragyderne skulde have Andel i Værdistigningen, er Forholdet jo dette, at Lodsejerne, som gennem Ekspropriation komme til at afstaa deres Arealer, for saa vidt faa den sikre Gevinst, som de straks kunne diskontere den Værdistigning, som Arealet er undergaaet ved dette Anlæg, det vil sige, at de blive af med disse Arealer til en forholdsvis god Pris. Hvilke Værdistigninger disse Arealer senere ville undergaa, er jo, som det ærede Medlem ogsaa i Gaar pegede paa, overmaade tvivlsomt. Forholdet er altsaa her, saaledes som jeg har skildret det, og det er mit Haab, at det ærede Medlem overfor disse konkrete, bestemte Forhold, som her ligge for, kan tage sine Betæneligheder fangne, uanset at disse principielt ikke kunne frakendes Berettigelse. Forstod jeg det ærede Medlem ret, pegede han ogsaa i Gaar paa den Omstændighed, at denne Ordning søgtes hidført ved en Anmærkning paa Finansloven, og ankede over, at dette ikke var korrekt. Jeg er tilbøjelig til at mene, at det ærede Medlem principielt set ogsaa i denne Henseende har Ret; det vedrører jo imidlertid kun den formelle Side af Sagen, og jeg kan for mit Vedkommende ikke tillægge det væsentlig Betydning. I alt Fald ville ærede Medlemmer maaske kunne forstaa, at jeg efter min Stilling til denne Sag skulde være tilbøjelig til at mene, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder ogsaa paa denne Konto bør for

Tiltale fri at være. I det hele taget er jeg, i saa Henseende i Overensstemmelse med de Udtalelser, der ere fremførte af de lollandske Rigsdagsmænd nede i det andet høje Ting, rede til at yde den højtærede Minister for offentlige Arbejder min fulde Anerkendelse for den Velvillie, hvormed han har ydet sin virksomme Støtte til Gennemførelsen af dette for den paa-gældende Egn saavel som for hele Lolland betydningsfulde Havneanlæg.

Breinholt: Det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) berørte i sine Udtalelser i Gaarsmødet et Punkt paa Finanslovsforslaget, der findes paa § 26 under Nr. 10, der hedder: „Til Tilvejebringelse af et nyt Udløb fra Ringkøbing Fjord ved „Hvide Sande“ paa Holmslands Klit . . . 127,000 Kr.“ Dette ærede Medlem udtalte, hvis jeg forstod ham ret — og det tror jeg —, efter at han havde udtalt sig om Sagen i sin Almindelighed, at han beklagede, at han savnede et nærmere lokalt Kendskab til Forholdene. Jeg tror derfor, at jeg, da jeg bilder mig ind at være i Besiddelse i alt Fald af noget Kendskab til dette Forhold, ikke bør undlade at fremsætte, hvad jeg tror at vide i saa Henseende. Jeg har rent tilfældigt færdedes meget omkring Ringkøbing Fjord mod Øst og Vest, ikke mindst mod Vest, og paa den flere Mil lange Klittange, der skiller Ringkøbing Fjord fra Havet. Jeg har paa min Fod gennemvandret denne Tange flere Gange paa Kryds og paa tværs og ikke blot derigennem lært at kende de ganske særlige Naturforhold, der herske der, men jeg er tillige ved samme Lejlighed, da jeg i Regelen har brugt 3 Dage til en saadan Tur, kommen i nær Forbindelse med dens Beboere og har derigennem lært at kende Stemninger, som herske paa denne Strækning. Nu skulde man jo paa Forhaand tro, at en saadan milelang, smal Klittange maatte være temmelig øde og ubebygget, og at de faa Beboere, der ere der, kun ernærede sig kummerligt gennem Fiskeri og en Smule Strandhugst. Dette er imidlertid saa langt fra Tilfældet, at lige det omvendte finder Sted. Første Gang, jeg passerede Holmslands Klit, forbavsedes jeg over at se den ene Landsby med velbyggede grundmurede Gaarde afløse den anden paa hele Strækningen, og jeg fandt, at hele denne Befolknings økonomiske Tilstand var ualmindelig god, medens den tillige udviste en Gæstfrihed og Elskværdighed, som jeg kun de færreste Steder i Landet